

Voor de Kleinen

Al-leen op reis

Ik ben maar een klein ding. En tóch ben ik héél al-leen op reis ge-gaan. Eerst in een au-to. Toen in de trein. En toen nóg een keer in een au-to.

Of ik niet een beet-je bang was?

Nee hoor, want ik kon niet ver-dwa-len. O-ma had op mij het a-dres ge-schre-ven waar ik naar toe moest.

Nu be-grijp je ze-ker al, dat ik een brief ben?

O-ma is al een beet-je oud. Ze bib-berst soms wel wat als ze schrijft. Maar dat a-dres was toch héél dui-de-lijk.

O-ma had er haar bril bij op-ge-zet. En ze had al haar best ge-da-an op de let-ters. Het a-dres was dui-de-lijk. En wat o-ma op een vel-le-tje pa-pier schreef was óók erg net-jes. Nu ja, een en-kel let-tert-je viel wel eens een beet-je scheef uit. Maar o-ma is ook al oud, moet je den-ken!

Het was ze-ker leuk, wat o-ma al-le-maal op-schreef. Want ze glim-lach-te er tel-kens bij. En toen ze klaar was zei ze hard-op: „Wat zul-len ze een ple-zier heb-ben!”

Voor-zich-tig sloot o-ma de en-ve-lop. En ze plak-te er een post-ze-gel van twaalf cent op.

En toen be-gon de reis. O-ma ver-wis-sel-de haar slof-jes voor schoe-nen. En ze knoop-te een wol-len sjaal-tje om haar hoofd. Ge-luk-kig maar, dat ze het ge-da-an had. Want het was knap-jes guur bui-ten. En om de hoek van de straat

waai-de het ver-schrik-ke-lijk.

Ik klap-per-de in de wind. Maar o-ma hield me ste-vig vast, dat de wind me niet te pak-ken zou krij-gen. En ze stop-te me gauw in de brie-ven-bus.

De brie-ven-bus was al aardig vol. Dik-ke en dun-ne brie-ven, prent-brief-kaar-ten en kran-ten met een touw-tje er om...

Het was er een ge-zel-li-ge boel. We wa-ren in de bes-te stem-ming. Want we gin-

Dat had ik wel be-gre-pen. Ik wist ook wel naar wié die leu-ke bood-schap ge-bracht moest wor-den. Na-tuur-lijk naar Wies en Jaap en Roel-tje, de klein-kin-de-ren van o-ma.

Al gauw kwam er ie-mand om ons te ha-len. We gin-gen in een gro-te post-zak. En we wer-den met een au-to naar het post-kan-toor ge-re-den.

Ik vond het echt a-von-tuur-lijk. Het was voor de eer-ste keer dat ik zo'n reis-je maak-te. En al-les was nieuw voor me.

In het post-kan-toor kre-gen we al-le-maal een stem-pel op on-ze post-ze-gel. Rang, rang, rang op een rij-tje kwa-men we aan de beurt. Mijn stem-pel viel een beet-je scheef uit. Maar dat gaf niets. Als je maar een stem-pel hebt, dan is het in or-de. Zòn-der stem-pel mag je niet in de trein. Ik vond het ge-wel-dig om in de trein te rei-zen. Maar

ik heb niet veel kun-nen zien. De post-zak-ken ston-den in een don-ke-re post-wa-gen.

We kon-den wel voe-len dat de trein reed. Het ging al-door van toen-ke-toen-ke-toen-ke. En we wer-den 'n beet-je door el-kaar ge-rom-meld.

Ik was tus-sen twee kran-ten te-recht ge-ko-men. En ik was e-ven bang dat ze me o-ver het hoofd zou-den zien. Ik ben maar zo'n klein ding. En je kon geen snip-per-tje meer van me zien tus-sen al die kran-ten.

Maar het ging goed. We wer-den weer net-jes uit-ge-zocht, toen de trein-reis voor-bij was. Een voor een.

De man-nen van de post let-ten goed op. Er gaat geen brief-je ver-lo-ren. Ge-loof dat maar!

Van de trein wer-den we weer met een au-to naar

gen im-mers al-le-maal op reis!

Ik was de vro-lijk-ste van al-len. Want ik ging een leu-ke bood-schap bren-gen.

post let-ten goed op. Er gaat geen brief-je ver-lo-ren. Ge-loof dat maar! Van de trein wer-den we weer met een au-to naar

het post-kan-toor ge-bracht. Maar ver-der ging de reis in een brie-ven-tas van een post-bo-de.

Het duur-de een poos eer ik was waar ik we-zen moest. Er moes-ten huis aan huis brie-ven en kaar-ten wor-den be-zorgd. Soms twee of drie te-ge-lijk in één brie-ven-bus.

Maar ein-de-lijk was het toch *mijn* beurt. Ik schoot door de brie-ven-bus naar bin-nen en viel in de gang op de mat. En toen duur-de het niet lang of ik lag in de huis-ka-mer op de ta-fel.

„Een brief van o-ma, een brief van o-ma!” juich-ten de kin-de-ren. „Gauw, maak eens open!” Ze ston-den met hun drie-en om mij heen. Wies en Jaap en Roel-tje. Wies hield mij in haar hand. Wies is de oud-ste van de klein-kin-de-ren.

Wies las me ook voor.

Het was wer-ke-lijk een heel leu-ke bood-schap die ik bracht.

„Hier-bij no-dig ik jul-lie al-le drie uit om in de kerst-va-kan-tie bij mij te komen lo-ge-ren. Net als ver-le-den jaar. We gaan weer wa-fels bak-ken en 'n he-le-boel ge-zel-li-ge din-gen doen...”

Er stond nog iets on-der-aan. Har-te-lij-ke groe-ten ge-loof ik. Maar dat kon Wies niet goed voor-le-zen. Want Jaap en Roel-tje be-gon-nen al-le-bei te dan-sen en te jui-chen.

„Hiep, hiep, hiep hoe-ra voor o-ma!”

„Wat ge-beurt hier?” vroeg moe-der, die uit de keu-ken kwam ren-nen.

„Een brief van o-ma? Ik zie het al!”

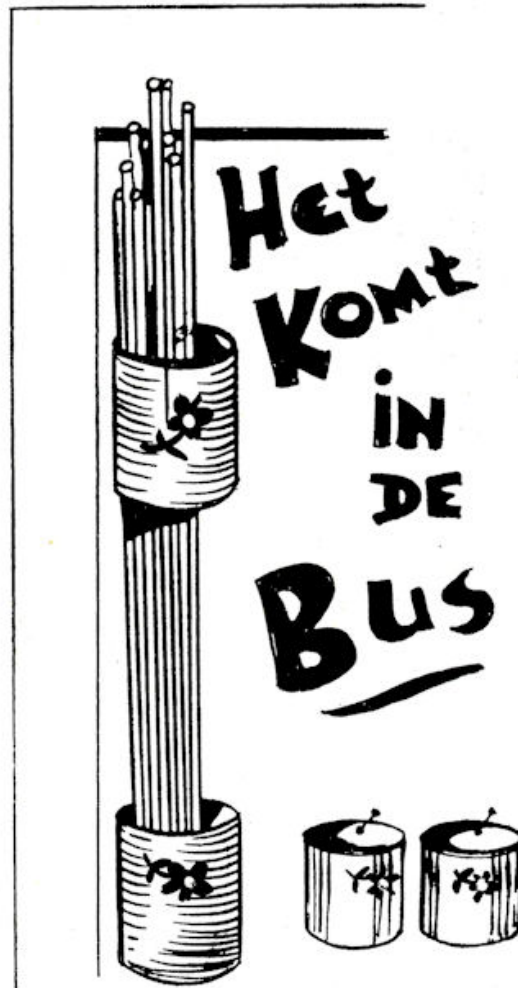
En toen werd ik nõg eens voor-ge-le-zen, van het be-gin tot het eind. Met de har-te-lij-ke groe-ten er bij.

Een poos-je la-ter stond ik op de schoor-steen, recht-op te-gen de klok. Ik was heus blij dat ik met rust werd ge-la-ten. Want je wordt moe van zo'n reis!

Ik stond daar heer-lijk uit te rus-ten. En ik voel-de me echt te-vre-den. Het is fijn om zo'n leu-ke bood-schap te mo-gen bren-gen.

En ik had het er toch maar net-jes af-ge-bracht. Is het waar of niet?

Jo Kalmijn-Spienburg

Ben je bijvoorbeeld bezig met het maken van een modelzweefvliegtuig of aan een ander werkstukje waar je verschillende dunne latjes van het zeer breekbare balsahout voor nodig hebt, dan zal het je vast en zeker wel eens hoofdbrekens kosten deze latjes zo weg te bergen dat ze niet breken. Als je dit opbergen echter doet op de manier welke het plaatje laat zien, kun je er van verzekerd zijn dat er geen enkel latje meer zal sneuvelen. Je hebt voor deze veilige bergplaats niets anders dan twee lege groenteblikken nodig. Eén zonder bodem en zonder deksel en één waaraan alleen de bovenkant ontbreekt. Met een spijker timmer je een gaatje in elke bus en met behulp van twee haakjes hang je ze bijvoorbeeld aan de binnenkant van een kastdeur.

5 181

Voor de Kleinen

Het rook zo lek-ker . . .

Ssst, nie-mand ziet het... De deur van de win- kel staat o-pen. Poes-je kan zo- maar naar bin-nen stap- pen, eerst o-ver de dik-ke mat en dan o-ver de wit- te te-gels.

E-ven blijft ze staan. Ze is wel een beet-je bang. Maar het ruikt daar-bin-nen zo lek-ker! Naar vis! Er is vis op de toon-bank. En in een ton-ne-tje. En in een gro- te bak met ijs. Het is een vis- win- kel. Mmm, vis! Daar is het poes-je dol op. Ze likt haar ro-de bek-je af.

Voor-zich-tig doet ze nog een stap-je ver-der de vis- win- kel in. Nie-mand ziet het im-mers.

Maar op-eens! Waar komt de vis-boer zo gauw van- daan?

„Ksst, beest, máák dat je weg-komt!”

Wat schrikt het poes-je! De vis-boer komt op haar af op zijn klom-pen. Een poes in zijn win- kel, dat kàn niet. Dat måg vol-strekt niet.

„Er uit, jij! En gauw!”

Het poes-je gaat al. Met een sprong is ze de deur weer uit. Ze rent de straat op. Rrrt, daar vliegt ze de eer- ste de bes- te boom in. Zó bang is ze voor de vis-boer op zijn gro- te klom-pen. De vis-boer is al lang weer

naar bin-nen ge-gaan. Maar het poes-je durft niet uit de boom ko-men.

„Hé zeg”, roept een jon- gen, „kijk eens een poes in die boom!”

Op een draf-je ko-men er nog meer kin-de-ren aan- lo-pen. Een poes in een boom, wat grap-pig!

De kin-de-ren lach-en. Ze wij-zen naar het poes-je. En ze roe-pen: „Poe-kie, poe- kie, poe-kie!”

En dan lo-pen de kin-de- ren door. Het poes-je komt tòch niet naar be-ne-den. Die ban-gerd!

Het is nu stil in de straat. Het poes-je wil nu wel uit de boom. Maar ze durft niet meer. Als ze naar be- ne-den kijkt, ziet ze de straat héél diep. Arm poes- je! Ze durft zich niet om-draai-en. Ze durft niet langs de stam naar be-ne- den glij-den. En sprin-gen durft ze he-le-máál niet.

„Mauw, mauw . . .”

Hoe lang zit het poes-je nu al in de boom? Een uur? Mis-schien wel lan-ger.

De vis-boer hoort haar al-door mau-wen. „Mauw, mauw . . .” Het klinkt zo kla-gend. Het klinkt zo ang-stig.

De vis-boer gaat eens op de stoep kij-ken. Hij houdt

Het poes-je wordt nõg ban- ger door dat la-waai. Ze klimt tel-kens een eind-je ho-ger in de boom. Nu zit ze al he-le-maal in de top. „Poe-kie, poe-kie, poe-kie, kòm dan!”

zijn hand bo-ven zijn o-gen. En hij tuurt om-hoog.

„Mauw, mauw” Het poes-je zit nu op het ui-ter- ste punt-je van een dun-ne tak. Daar komt het nõóit meer af.

De vis-boer schudt het hoofd. Zo'n beest-je kan daar toch niet blij-ven zit-ten.

De vis-boer krabt eens ach-ter zijn oor. Hij *lijkt* wel brom-me-rig. Maar hij is nog zo kwaad niet.

„Mauw, mauw ...”

Hoe moet dat nu als het straks don-ker wordt? Als het n cht wordt ... ?

Ha, daar weet de vis-boer iets! Ja, ja, dat g at mis-schien.

Daar komt de vis-boer weer naar bui-ten. Klos, klos, doen zijn klom-pen. Wat heeft hij in zijn hand? Nee maar, een hen-gel, een he-le lan-ge vis-hen-gel.

Ha, ha, het poes-je is toch geen vis. Je kunt een poes toch niet met een hen-gel van-gen?

Stil maar! Wacht maar eens e-ven!

Er is een haak aan de hen-gel. Zo! De vis-boer slaat de haak om de dun-ne tak, waar-op het poes-je zit.

„Mauw, mauw ...”

Wat gaat er nu ge-beu-ren? Het poes-je klemt zich met haar klauw-tjes aan de tak vast.

Gaat de vis-boer haar soms uit de boom schud-den?

Nee hoor! Dan zou het beest-je im-mers een har-de smak ma-ken op de straat-ste-nen.

Voor-zich-tig, heel voor-zich-tig trekt de vis-boer de dun-ne tak om-laag.

„Toe maar, beest-je, toe maar! Gauw! Voor-dat de kin-de-ren soms te-rug ko-men. Toe maar! Het is n  mooi stil in de straat.

Het poes-je zit nog op de tak. Ze kijkt en kijkt. En dan op-eens doet ze een sprong. Ja, het is ge-lukt! De vis-boer lacht. Hij kijkt het poes-je na. Het holt met een vaart-je de straat uit. Re-gel-recht naar huis, d t is vast.

De vis-boer gaat met zijn hen-gel de win-kel in. Hij doet de deur goed dicht. An-ders komt er w er zo'n kleine dom-oor naar bin-nen.

Jo Kalmijn-Spierenburg

Op jou wachten nog vele dagen (vervolg)

„Ik zal je het adres van je ouderlijk huis geven, Yakup, je moest nu maar gaan”, zei hij op een avond.

Yakup popelde van verlangen. Hij bedankte zijn gastheer en verzocht hem aan Nesjnet te vragen hem te volgen, zodra hij kwam. Op dat verzoek kreeg Yakup geen antwoord.

„U brengt toch mijn vraag over?”

„Nee, maar ... ach natuurlijk, Yakup. Goede reis, ik hoop je spoedig weer te zien. Vrede zij met je.”

In de tram die hem naar Pera bracht, trappelde Yakup van ongeduld. Hij kon geen rust vinden. Hij stapte uit, vroeg de weg en draafde naar zijn ouderlijk huis. Maar dichterbij gekomen vertraagde hij zijn tred. Daar moest het zijn ... Nog v ordat hij bij de deur was, kwam een grijze vrouw naar buiten. In haar ogen glansden tranen. Zij greep zijn hand en keek Yakup aan.

„Yakup mijn jongen”, sprak zij.

„Moeder ...”

Een ogenblik hielden moeder en zoon elkaar stevig omarmd.

„U wist dat ik vandaag komen zou?”

„Karose heeft het me geschreven.”

„U wist direct dat ik het was?”

„Ja, aan het litteken op je rechterhand. Dat is van een wond, opgelopen bij de aardbeving.”

„Moeder, ik verlang er naar mijn vader te zien.”

Ze stappen het huis binnen.

„Bent u in de rouw?”

„Heeft Karose je niets verteld?”

„Nee!”

„De pelgrim die je reisgezel was, is verdronken bij een poging om naar land te zwemmen.”

„Wat verschrikkelijk, moeder.”

„Ja, Yakup, verschrikkelijk. Hij ging je halen om zekerheid te hebben dat jij het inderdaad was. Wij zijn welgesteld, we waren bang dat men een vreemde voor ons eigen kind zou willen laten doorgaan.”

„Hij wist dat hij me kon herkennen aan het litteken?”

„Ja.”

„Maar niemand ...”

„Niemand behalve je vader en ik weten van dat litteken”, antwoordde de oude vrouw zacht.

Ontsteld sprong Yakup op.

„Nesjnet Tikkor gaf mij zijn pas om mij behouden aan land te brengen”, stamelde hij. „Hij kende het litteken ... hij was ...”

Zijn moeder boog haar hoofd.

„Hij was je vader. Hij wilde jou geen risico laten lopen. Op jou wachten nog veel dagen, op hem slechts weinig ...”

VOOR DE KLEINEN

De drie wen-sen (Oud sprook-je)

„Hè”, zei de hout-hak-ker, „ik heb trek in een bord-je pap.”

„Dat treft slecht”, zei zijn vrouw, „er is geen hout meer om het for-nuis aan te ma-ken. Als je pap wilt heb-ben, dan zal je eerst hout moe-ten gaan hak-ken.”

„Goed”, zei de hout-hak-ker. Hij nam met-een zijn bijl en ging het bos in.

Daar staat al een mooi-e boom-stronk, dacht hij. Die zal ik e-ven klein hak-ken. En hij hief zijn bijl op voor de eer-ste slag.

Maar voor het zo-ver was sprong er een ka-bou-ter-tje uit de boom-stronk te-voor-schijn.

„Och goe-de bes-te hout-hak-ker”, riep het ke-rel-tje, „zou u alst-u-blijft een an-de-re boom-stronk wil-len ne-men? Er staan er nog ge-noeg in het bos. In dé-ze boom-stronk woon ik, ziet u!”

„Mij best”, zei de hout-hak-ker. „Waar-om zou ik zo'n aar-dig be-leefd vent-je als jij bent van zijn huis-je be-ro-ven?”

„Vrien-de-lijk dank. Om-dat u mij een ple-zier hebt ge-da-an mag u drie wen-sen doen. Het hoeft niet da-de-lijk, hoor! Denk er maar

eerst eens rus-tig o-ver na.” Met-een ver-dween het ka-bou-ter-tje in zijn boom-stronk.

Het is héél moei-lijk om drie ver-stan-di-ge wen-sen te doen, als je zo arm bent, dat je el-ke dag pap moet

„Heb je nu nóg geen hout voor mijn for-nuis?” riep de vrouw van de hout-hak-ker.

De hout-hak-ker ver-tel-de haar gauw van de drie wen-sen. En toen klaar-de haar ge-zicht op.

„Drie wen-sen! Het is nog-al wat! Je kunt zó-veel din-gen vra-gen, die we no-dig heb-ben. Wat heb-ben we nu het méést no-dig?”

„La-ten we niets o-ver-haast doen”, zei de hout-hak-ker. „O, o, wat heb ik toch een hon-ger! Ik wou dat ik wat hout had om dat ver-ve-len-de for-nuis aan te ma-ken!”

Tot zijn gro-te ver-ba-zing lag er met-een een sta-pel hout naast het for-nuis tot

e-ten. Dat be-greep de hout-hak-ker ook. Het was mis-schien het bes-te maar, dat hij eerst naar huis ging om met zijn vrouw te o-ver-leg-gen.

aan de zol-der-bal-ken. „Jou gro-te dom-oor!” riep zijn vrouw. „Daar heb je on-ze eer-ste wens al ver-speeld! We had-den veel méér kunnen krij-gen. We

had-den wel een nieuw huis kunnen vra-gen! Of een koe in de stal! Of twaalf wit-te kip-pen met een haan!"

„Wie dènkst daar nu aan?" zei de hout-hak-ker ver-le-gen.

„Jij be-derft al-tijd al-les", snik-te de vrouw.

„Kom, kom, vrouw-tje, we hebben toch nog twee wen-sen!"

Maar het vrouw-tje was boos. Ze bleef maar za-ni-ken o-ver die ver-speel-de wens. Zo wàs ze. Als ze een-maal er-gens o-ver be-gon te za-ni-ken kon ze haast niet meer op-hou-den.

„Ik wou dat jij op de maan zat met je ge-za-nik", zei de hout-hak-ker, die zijn ge-duld ver-loor. Tot zijn gro-te schrik vloog zijn vrouw met-een het raam uit. De hout-hak-ker pro-beer-de haar nog bij haar schort te grij-pen. Maar het luk-te niet meer.

In een om-me-zien zat het vrouw-tje op de maan.

Daar stond de hout-hak-ker! Hij had nog maar één wens. Maar het kon hem niet meer sche-len. Hij gaf niets meer om hui-zen en koei-en en wit-te kip-pen met een haan.

Hij ver-lang-de er he-le-maal niet meer naar om rijk te zijn. Wat zou hij met die rijk-dom in zijn een-tje moe-ten be-gin-nen?

„Ik wou maar dat mijn goe-de vrouw-tje weer te-rug was" zucht-te hij treu-rig. En kijk, daar zat ze al weer aan de ta-fel op haar ei-gen plaats-je!

De hout-hak-ker en zijn vrouw ke-ken el-kaar eens aan. En toen be-gon-nen ze alle twee har-te-lijk te lach-en.

„Maak maar gauw het for-nuis aan", zei de vrouw, „dan zal ik een lek-ker bord pap voor je ko-ken."

O-ver de drie wen-sen praat-ten ze niet meer.

Ze wa-ren véél te blij, dat ze el-kaar weer had-den.

Jo Kalmijn-Spiereburg

Wie was Kaspar Hauser...? (vervolg)

veilig en zo kwam hij onder toezicht van een zekere Freiherr Von Tucher. Onder de velen die hem daar bezochten, was ook een zekere lord Stanhope, een Engelsman uit een oud adellijk geslacht. Hij sloot vriendschap met Kaspar en nam hem zelfs als stiefzoon aan; urenlang verbleven zij in elkaars gezelschap. Waarover zij spraken weet niemand. Maar plotseling reisde Stanhope weg en aan het „gelukkigste jaar van zijn leven", zoals Kaspar zeide kwam opeens een einde. Waarom had Stanhope zich het lot van Kaspar aangetrokken? Ook dat bleef een geheim. Door bemiddeling van zijn vriend had de vondeling, „het raadsel van zijn tijd" zoals men hem noemde, een baantje op een kantoor gekregen in het plaatsje Ansbach. Op straat sprak hem daar een

man aan, die hem vroeg de volgende middag in het stadspark te komen. Dan zou hij hem het raadsel van zijn geboorte vertellen. De argeloze Kaspar ging. Het sneeuwde. In 't verlaten park stond een koets, waaruit de vreemdeling stapte, toen Kaspar naderde. Plotseling blikkerde een mes. Met een schrille kreet zakte de jongen in elkaar, een seconde later rolde het rijtuig weg. Kaspar kon zich met een diepe wonde in de zijde nog naar huis slepen en zelfs vertellen, dat de moordenaar op zijn vlucht een buidel had laten vallen. Die werd dan ook later gevonden. Er zat alleen een briefje in met de volgende woorden:

„K. H. kan u zeggen wie ik ben. Ik kom van de Beierse grens. Ik wil mijn naam ook wel zeggen: M. T. Oe."

Maar niemand wist wie M. T. Oe was. Drie dagen later, op Kerstmis 1833, stierf Kaspar Hauser aan zijn wond, een en twintig jaar oud. Vijf jaar had hij in de maatschappij geleefd. Na zijn dood zijn tientallen boeken aan zijn zonderling leven gewijd. Maar nog steeds is de vraag onopgelost: „Wie was Kaspar Hauser?"

VOOR DE KLEINEN

Zim-to-ti en zijn trom

Zim-to-ti woont ver weg... He-le-maal in A-fri-ka. Daar wo-nen men-sen met een don-ke-re huid. Zim-to-ti heeft óók 'n don-ke-re huid. Als hij lacht, zie je zijn wit-te tan-den blin-ken. En Zim-to-ti lacht váák.

In het dorp van Zim-to-ti staan de hut-jes erg ver uit el-kaar. Som-mi-ge lig-gen heel aan de an-de-re kant van het bos. Het is 'n he-le reis van de e-ne kant van het dorp naar de an-de-re. Er is daar geen ra-di-o om be-rich-ten door te ge-ven. En nie-mand heeft er een te-le-foon. Als de men-sen el-kaar in de ver-te iets wil-len ver-tel-len doen ze dat met... een trom!

Je moet héél goed kun-nen trom-me-len. Want ie-der-een moet aan het trom-me-len kun-nen ho-ren wat er te doen is. Of er iets droe-vigs is ge-beurd of iets pret-tigs. Je moet kun-nen ho-ren of er een feest ge-vierd wordt. Of dat er oor-log komt.

Nu, dat kan Zim-to-ti alle-maal. Hij is de bes-te trom-me-laar van het he-le dorp. Het is Zim-to-ti, die meest-al de nieuw-tjes door-geeft op zijn mooi-e trom, die hij zelf heeft ge-maakt.

Zim-to-ti heeft het druk. Hij moet niet al-leen voor de nieuw-tjes zor-gen, maar hij helpt óók de zen-de-ling bij het bou-wen van een kerk-je.

Zim-to-ti is een vriend van de zen-de-ling. De zen-de-ling heeft hem van Je-zus ver-teld. En Zim-to-ti is

een chris-ten ge-wor-den. De eer-ste chris-ten in het dorp.

Wat wer-ken Zim-to-ti en de zen-de-ling hard! Ze wil-len zo graag het kerk-je klaar heb-ben als het Paas-feest is. Het is maar een piep-klein kerk-je en héél

ten we de men-sen naar het kerk-je roe-pen", zegt de zen-de-ling. „Maar hoe moe-ten we dat doen? We heb-ben geen klok, die we kun-nen lui-den."

„Ik weet het", zegt Zim-to-ti. „Ik roep ze al-len met mijn trom. Die kun je héél ver ho-ren."

„Als ze dan maar wil-len ko-men, Zim-to-ti."

„Ze zul-len ko-men", zegt Zim-to-ti en hij lacht vro-lijk.

En dan is het Paas-feest. Zim-to-ti neemt zijn trom, zijn mooi-e die-pe trom, ver-sierd met ge-keur-de ran-den. En daar klinkt het! Tong-tong-tông, tong-tong-tông... Heel vlug en in een blij-de maat.

Je kunt het o-ver-al ho-ren, tot in het ver-ste hut-je.

De men-sen blij-ven stil-staan om te luis-te-ren.

een-vou-dig. Maar er komt toch héél wat kij-ken eer 't he-le-maal klaar is.

Maar ze krij-gen het voor el-kaar, de zen-de-ling en z'n klei-ne vro-lij-ke vriend. „Als het Paas-feest is moe-

„Hoor", zeg-gen ze te-gen el-kaar, „dat is de trom van Zim-to-ti! Het klinkt zo vlug en hel-der, dat kan geen droef-heid of oor-log be-te-ke-nen. Er wordt een feest ge-vierd!"

Ze gaan zich gauw mooi ma-ken met hun mooi-ste arm-ban-den om. De vrou-wen doen dik-ke ket-tin-gen om en ne-men haar ba-by op de rug.

„Waar wordt het feest ge-vierd?” vra-gen ze aan Zim-to-ti. Ze zijn nieuws-gie-rig. Mis-schien is het een brui-loft. Mis-schien is het een groot dans-feest.

„Het feest wordt in het kerk-je ge-vierd”, zegt Zim-to-ti. Dat vin-den de men-sen een beet-je raar. Wie gaat er nu feest vie-ren in een kerk-je? Zim-to-ti zal hen toch niet voor de mal hou-den?

De men-sen gaan het kerk-je bin-nen. Ze zijn nu een-maal zo'n eind ko-men lo-pen in hun mooi-ste spul-len. Ze wil-len wel eens we-ten, wat er in dat kerk-je te zien is.

De zen-de-ling be-gint te ver-tel-len, dat het Paas-feest is. Het is een vreemd ver-haal, het ver-haal van de Heer Je-zus, die de men-sen zo lief-heeft, dat Hij Zijn le-ven voor hen gaf. De Hei-land, die zo mach-tig was, dat Hij op-stond uit zijn graf.

Een vreemd ver-haal, maar toch ook mooi. Heel wat mooi-er dan de ver-ha-len van de bo-ze gees-ten, waar je bang voor moet zijn. De zen-de-ling leert de men-sen ook een lied zin-gen in hun ei-gen taal. Een lied van die mach-ti-ge Je-zus. De don-ke-re men-sen hou-den veel van zin-gen. En ze vin-den de me-lo-die erg mooi.

Zim-to-ti heeft niet ge-jokt. Het is een echt feest.

„Voort-aan trom-mel ik el-ke zon-dag om jul-lie naar het kerk-je te roe-pen”, zegt Zim-to-ti, „want 't is al-tijd een feest om van de Heer Je-zus te ho-ren ver-tel-len.” Zacht-jes gaan de men-sen heen. Vreemd was al-les, maar toch wel mooi. Mooi-er dan een brui-loft. En mooi-er dan een dans-feest.

„Ko-men jul-lie de vol-gen-de zon-dag weer, als je de trom van Zim-to-ti hoort?” vraagt de zen-de-ling bij de deur.

„Mis-schien wel en mis-schien niet”, zeg-gen de men-sen.

De zen-de-ling is vol ver-trou-wen. Hij zal er om bid-den. En God zal naar hem luis-te-ren. Dat weet hij ze-ker.

Jo Kalmijn-Spienburg

Maria van Magdala

vertelt...

„Ik wandelde naar Jozefs hof
Heel vroeg; het was nog bijna nacht
Toen ik daar slechts een engel trof,
Die schijnbaar op mij had gewacht.

De steen was weg, het graf was leeg...
Waar was het lichaam van de Heer?
Ik zag de engel... maar hij zweeg.
De Heer was weg... ik weende zeer.

De engel vroeg: „Wie zoekt gij hier?”
Ik zei: „Mijn Heer! Waar is Hij nou?”
Ik keerde en zag de hovenier
En dacht, dat hij het weten zou.

Ik zei: „Och heer, mijn Heer is weg,
Het graf is leeg; ik vind Hem niet!
Hebt gij hem weggenomen? Zeg
Heb meelij met mijn groot verdriet...

„En zeg mij, waar g' Hem legdet neer!”
„Maria!” klonk een zachte stem
Ik riep: „Mijn Meester en mijn Heer!”
Ik knielde en omvatte Hem.

Hij weerde m' af. 'k Moest in de stad
Met spoed naar jullie henengaan,
Om je te zeggen, broeders, dat
De Heer waarlijk is opgestaan!”

P. DE ZEEUW J.Gzn.

Voor de Kleinen

Nieuws-gie-rig Aag-je

„Mam-mie, kom gauw...” roept Net-tie. „Er is een pak-je ge-bracht, toen u weg was. Een bruin pak-je met een touw-tje er om.”

„Mooi! Waar heb je het pak-je neer-ge-legd?”

„Hier op de ta-fel. Mag ik het voor u o-pen-ma-ken, mam?”

Net-tie is toch zó nieuws-gie-rig. Ze heeft het pak-je al aan al-le kan-ten be-ke-ken. Ze heeft er al eens heel voor-zich-tig in ge-kne-pen.

„Toe mam-mie, mag ik?”

„Nee, nieuws-gie-rig Aag-je! Va-der komt zo da-de-lijk thuis. Laat hij het pak-je maar o-pen-ma-ken. Er zit een slang in.”

„Een slang? Een ech-te slang? O mam-mie, wat grie-ze-lig...! Is het een gro-te?”

„Nog-al. Ik denk, dat de slang wel meer dan een me-ter lang is.”

„Ver-schrik-ke-lijk! Wat 'n reus van een slang! Waar komt die slang van-daan? Heeft pap-pie hem in de die-ren-tuin ge-haald?”

„Jij wilt al-tijd het naad-je van de kous we-ten! Nee, de slang komt niet uit de die-ren-tuin. Va-der heeft hem ge-woon in een win-kel ge-kocht.”

„Wat grap-pig! Zo'n slang zal wel erg duur zijn, hè?”

„Dat denk ik wel. Ik weet niet pre-cies wat va-der er voor be-taald heeft.”

„Het zal wel veel zijn. Voor de vis-jes in mijn vis-kom

„Wat voor kleur heeft de slang, mam-mie?”

„Eh... ik ge-loof zwart.”

„Zwar-te slan-gen zijn erg zeld-zaam, hoor!”

„Je ziet ze toch wel meer. Kom, ik ga eens naar de keu-ken om te kij-ken of de aard-ap-pels nog niet gaar zijn.”

„Wacht e-ven, mam-mie, waar zou pap-pie de slang voor ge-kocht heb-ben?”

„Eh... ik denk, dat hij de slang er-gens voor wil ge-brui-ken.”

„Het is net of ik iets hoor rit-se-len in het pak-je. Wat maakt een slang voor ge-luid, mam-mie? Ze kun-nen sis-sen, hè?”

heb-ben we al een gul-den be-taald. Weet u nog wel? Nou. zo'n slang is an-ders héél wat gro-ter dan een goud-vis-je.”

„De slang kost zé-ker meer dan een gul-den”, zegt mam-mie.

„De-ze slang kan óók bla-zen.”

„Zou het een ver-gif-ti-ge zijn?”

„Nee, hoor! Va-der zou vast geen ver-gif-ti-ge slang in huis wil-len heb-ben.”

„Mam-mie luis-ter nog héél

e-ven! Wat moet zo'n slang nu e-ten?"

„De-ze slang lust al-leen maar stof", zegt moe-der lach-end.

„Maar nu moet ik naar de keu-ken. Va-der komt zo thuis. En dié lust lie-ver groen-te en aard-ap-pe-len en pud-ding!"

Net-tie is al-leen in de ka-mer. O, o, wat zou ze graag dat ge-heim-zin-ni-ge beest wil-len zien. Ze kan haast niet wach-ten tot va-der thuis komt.

Maar ze durft toch niet aan het pak-je te ko-men. Stel je voor, dat de slang er op-eens uit-kwam! Een zwar-te slang van meer dan een me-ter! Brrr...

Ge-luk-kig, daar is va-der! Net-tie hoort hem in de keu-ken lach-en. En dan komt hij de ka-mer bin-nen.

„O papp-ie, er is een slang voor u ge-bracht. Een ech-te, maar hij is niet ver-gif-tig. Durft u het pak-je wel o-pen-ma-ken?"

Va-der pakt dap-per de schaar om het touw-tje door te knip-pen. Moe-der komt óók aan-lo-pen om te zien hoe moe-dig hij is.

„Voor-zich-tig, voor-zich-tig...!" zegt ze.

Net-tie gaat bij de deur staan. Dan kan ze de ka-mer uit-lo-pen als er iets ge-beurt. Je kunt nooit we-ten. Zo'n slang kon tóch wel eens ge-vaar-lijk zijn.

Die va-der durft! Hij knipt het touw-tje rus-tig door. Nu doet hij het pa-pier er af. Nóg een pa-pier. Dáár is de slang!

Het is een nieu-we slang voor de... stof-zui-ger! Die heeft va-der ge-kocht voor moe-der, om-dat de ou-de slang ver-sle-ten was!

Va-der en moe-der scha-ter-den om het ge-zicht van Net-tie. Ze wil boos kij-ken. Maar ze moet toch óók lach-en.

O, o, wat heb-ben va-der en moe-der haar ge-fopt!

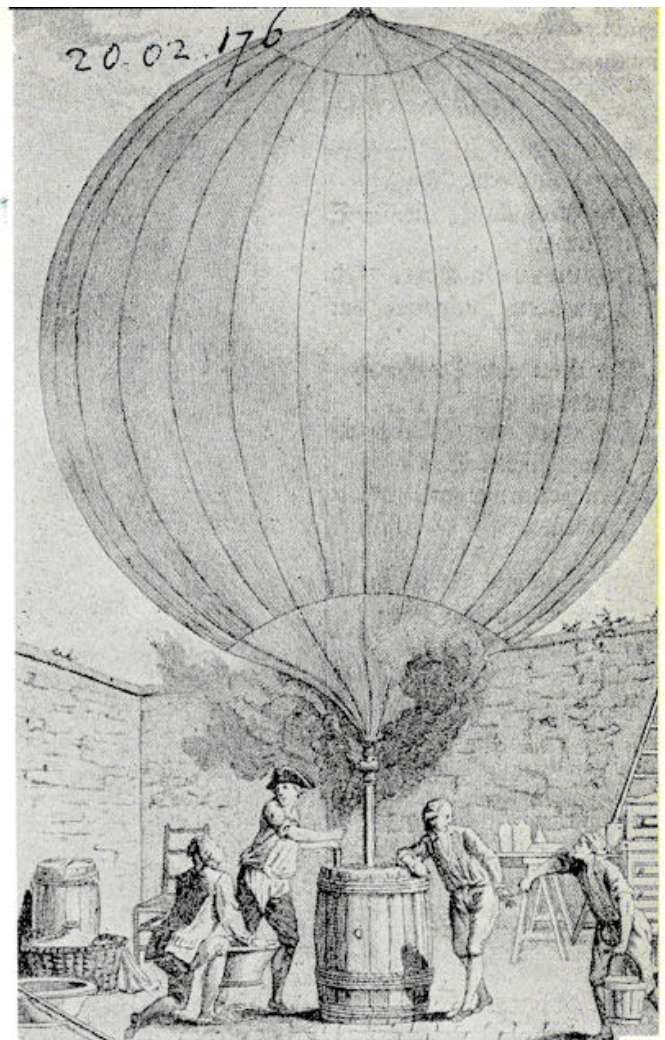
Jo Kalmijn-Spiereburg

De eerste vliegende HOLLANDER

(Vervolg van blz. 67)

Het vullen van een luchtballon in 1783.

lachen werden. Vooral mijnheer Hopman moest het in de kranten ontgelden. Maar deze gaf niet op. Hij wou en zou de lucht in! Maar niet meer in Amsterdam... Op 29 augustus 1804 stond hij in Rotterdam klaar om het weer te proberen.

Duizenden mensen waren ook daar bij elkaar; ze zaten zelfs op de daken van de huizen en in de torens.

Nu zou het gaan gebeuren.

Mijnheer Hopman nam afscheid van vrouw en kinderen. Een dominee wenste de eerste luchtreiziger met een gedicht vaarwel.

De kabel werd losgegooid en ja hoor, daar steeg de ballon op.

Hopman zat in het schuitje, nam beleefd zijn hoed af voor het juichende publiek. Toen hij een eindje was gestegen, wierp hij papiertje naar beneden, waarop een versje was gedrukt.

Bijna een uur lang bleef hij in de lucht. Toen landde de eerste vliegende Hollander bij Schiedam.

Weliswaar kantelde het schuitje en viel de eerste Nederlandse luchtheld in een sloot, precies zoals zijn vrouw vroeger had voorspeld. Maar dat gaf niet. De eerste ballonvaart was gelukt.

Nu was Hopman de held van de dag. Hij heeft maar één tocht gemaakt, want ballonvaren is een dure sport.

Hopman was echter tevreden en later, veel later, heeft men een grotere ballon naar hem genoemd.

En de Amsterdammers...? Die hebben de eerste „luchtman" in 1806 zien opstijgen. Dat was de heer Augustin. Veel later, in 1874, steeg de Fransman Godard met twee passagiers in de mand, in Amsterdam op. Daar was een verslaggever van het Algemeen Handelsblad bij. Die gooide een brief uit het schuitje, bestemd voor de redactie van zijn krant. Dat was de eerste „luchtpost-brief".

Tegenwoordig lees je zo nu en dan in de krant over de heer en mevrouw Boesman. Dit Haagse echtpaar heeft al hele lange reizen met hun luchtballon gemaakt. Zij vinden het heel gewoon om in Nederland op te stijgen en bijvoorbeeld in Duitsland of Frankrijk terecht te komen!

Voor de Kleinen

De pop-pe-tjes in het pop-pen-huis

Het pop-pen-huis staat op een ta-fel-tje in de ka-mer. Een def-tig pop-pen-huis is het! Met twee ka-mers en een slaap-ka-mer.

In de slaap-ka-mer staan twee piep-klei-ne bed-jes. En in de huis-ka-mer staan grap-pi-ge pop-pe-meu-bel-tjes: twee stoel-tjes, een rond ta-fel-tje en een kast-je met deur-tjes, die echt o-pen en dicht kun-nen ge-daan wor-den.

In het pop-pen-huis wo-nen twee pop-pe-tjes, een me-neer-tje en een me-vrouw-tje; me-neer Jan-sen en me-vrouw Jan-sen.

Die pop-pe-tjes zijn óók def-tig. 's Nachts sla-pen ze in de piep-klei-ne bed-jes. En o-ver-dag zit-ten ze kaars-recht in de pop-pe-stoel-tjes.

Ze zit-ten zo recht-op om-dat ze zo def-tig zijn. Nu ja, óók wel om-dat ze van hout zijn ge-maakt.

Jo-ke heeft de pop-pe-tjes eerst uit moe-ders mo-de-blad ge-knipt. Het mócht! En toen heeft Joep de pop-pe-tjes op hout ge-plakt en ze met zijn fi-guur-zaag-je net-jes uit-ge-zaagd.

Het pop-pen-huis is van Jo-ke. Maar Joep mag er óók wel eens mee spe-len, om-dat hij ge-hol-pen heeft.

De pop-pe-tjes heb-ben het goed in het pop-pen-huis. Jo-ke ver-geet geen èn-ke-le keer om ze 's a-vonds in bed te leg-gen. En èl-ke mor-gen zet ze me-neer en me-vrouw Jan-sen op hun stoel.

Daar zit-ten ze te kij-ken

naar wat er in de ka-mer ge-beurt.

Me-vrouw Jan-sen vindt dat al-tijd e-ven ge-zel-lig. Maar me-neer Jan-sen ver-veelt zich wel eens een beet-je. Hij is al eens een keer van zijn stoel ge-rol-d. Het valt ook niet mee om al-tijd zo kaars-recht te zit-ten!

Joep kijkt de ka-mer eens rond. En dan ziet hij op-eens me-neer Jan-sen in het pop-pen-huis. Hij zit kaars-recht op zijn stoel. Me-neer Jan-sen zal een prach-ti-ge ka-pi-tein zijn!

Joep kan niet vra-gen of Jo-ke het goed vindt. Maar hij mag best e-ven het pop-pe-tje mee-ne-men. Hij heeft het im-mers zèlf uit-ge-zaagd.

Joep loopt in het gras langs de Vaart. Het schip drijft sta-tig in het wa-ter. Joep heeft er een touw-tje aan vast-ge-maakt. Dat houdt hij ste-vig vast.

De ka-pi-tein staat fier op

Op een keer is het heel stil in de ka-mer. Jo-ke is naar pi-a-no-les. Ze zal wel mooi le-ren spe-len. Ze kan nú al: Jan-er-licht-een-kip-in-het-wa-ter.

Joep is er-gens druk mee be-zig. Wat doet hij toch? Hij ligt op zijn knie-ën op de vloer. Hij vouwt een schip van een krant.

Wat kan hij dat goed! Eerst wordt het een steek. En dan wordt het een schip. Een ste-vi-ge boot met een mooi-e punt van vo-ren en van ach-te-ren. Joep schuift het schip o-ver de vloer. Weet je wat hij gaat doen? Hij zal het schip ècht la-ten va-ren, hui-ten in het wa-ter van de Vaart. Dát zal leuk zijn! Maar op een schip hoort een ka-pi-tein.

het schip. Het is net of hij uit-kijkt. Net echt! Het wa-ter rim-pelt een beet-je. En het schip dob-bert op en neer. Het drijft lang-zaam met de stroom mee. En Joep loopt mee in het gras langs de kant.

Het gaat zo mooi! Ver-der-op ligt een woon-schuit in de Vaart. Tot zo-ver wil Joep gaan. Dan keert hij te-rug.

Ho, ho, wat gaat het op-eens hard! Een ruk! Daar schiet het touw-tje uit de hand van Joep. Joep grijpt nog, net mis!

Het schip drijft af. Maar de ka-pi-tein staat nog steeds recht-op. Met een vaart-je schiet het schip voor-uit. En ginds ligt die gro-te boot! Als dat maar geen bot-sing wordt!

Joep loopt hard mee. Misschien kan hij ginds zijn schip nog pakken. Maar wat is dat? Het schip van papier begint scheef te zakken. En er komt water in.

O, o, die arme ka-pi-tein! Hij kijkt strak voor zich uit. Bang is hij niet. Een ka-pi-tein is nooit bang. Maar het ziet er lelijk uit voor hem.

Nu zijn ze dicht bij het grote schip. Op het dek is een vrouw aan de was. Ze kijkt naar Joep. „Help, help,” roept Joep. Hij wijst in het water. Het papieren schip begint te zinken. Het is doornat. En het poppetje ligt in het water.

„Wat is er aan de hand?” vraagt de vrouw.

„Daar, dáár!”

„Ligt er iets in het water?”

„Ja, help, me-neer Jan-sen!”

De schipper komt al aanlopen met een haak. En Joep wijst. Dat? Is dat de drenkeling? De schipper kijkt eerst een beetje boos. Die kleine jongen houdt hem toch niet voor de mal?

Maar dan ziet hij het angstige gezicht van Joep. Met een zwaai van zijn haak vist hij me-neer Jan-sen uit het water.

„Dank u wel, me-neer, het is Joke's poppetje uit het poppenhuis, ziet u!”

De schipper knikt en lacht. Hij begrijpt er niet veel van. Maar de zaak is in orde.

Joep veegt me-neer Jan-sen af aan zijn mouw. Hij rent naar huis. Vlug zet hij me-neer Jan-sen weer op zijn stoel.

Me-neer Jan-sen zit weer even kaarsrecht als al-tijd. Hij kijkt strak voor zich uit. En niemand weet, dat hij pas zo'n avontuur heeft beleefd.

*

's Avonds stopt Joke de poppetjes in de piepkleine bedjes. Ze liggen daar zo warm en zo veilig. Me-neer Jan-sen kan het haast niet geloven, dat hij heus vandaag zo veel heeft beleefd. Het is net of hij het gedroomd heeft.

Jo Kalmijn-Spienburg

Hebt U... niets vergeten?

(Vervolg van blz. 85)

den dingen worden ingeleverd. En lang niet alles geven de vinders bij het bureau aan. Want niet iedereen is eerlijk!

Soms worden er zulke vreemde dingen gevonden, dat je je afvraagt, hoe het mogelijk is, dat iemand zoiets kan verliezen.

En het gekke is, dat er soms helemaal niet naar gevraagd wordt. Wat denk je bijvoorbeeld van een glazen oog, een schedel, een paar dozijn mooie kinderwagens, een paar krukken en 'n rijtje kunstgebitten.

Dan liggen er 600 brillen, enige honderden sleutelbossen, meer dan 5000 paar schoenen en een hele plank vol... revolvers. Dat revolvers niet teruggevraagd worden, is niet zo vreemd, maar wie laat zo'n gevaarlijk ding nu ergens liggen?

Zullen we eens een ander bureau binnenstappen? Kijk daar eens, wat er allemaal ligt? Hele planken vol boeken, hoeden, speelgoed, blikjes soep, flessen wijn, champagne, jenever, whisky, planten in potten, grammofonplaten, zuigflessen, tuinscharen, polohemden, kousen en nog veel meer vreemde dingen.

Weet je wat vreemd is? Er liggen maar 365 pijpen, dus de mannen maken weer een goede beurt. Bij elke grote gebeurtenis laten de mensen hele stapels voorwerpen achter.

Tijdens de kroning van koningin Elisabeth van Engeland werden in de Abdy van Westminster tientallen handschoenen, sjaals, mantels, toneelkijkers, waaiers en brillen achtergelaten. Ook werden er dertien staatsie-sporen (van militairen) een paar dozijn medailles en ordetekens en een sabelkoppel gevonden. Een hele hoge mijnheer vergat zijn kroon, maar deze kwam hij de volgende dag al terughalen. Een muzikant van de koninklijke garde liet zijn turkse trom in de ondergrondse staan. Misschien was het hem te zwaar geworden?

In de kersttijd stijgt 't aantal gevonden kalkoenen, ganzen, kippen en ander gevogelte tot recordhoogte.

En wat gebeurt er nu met al die dingen, die niet teruggevraagd worden? Voor een deel zijn ze voor de eerlijke vinders. Hoewel velen weer vergeten wat ze vonden...

De rest wordt op geregelde tijden verkocht. Dat gebeurt bij openbare verkoping door de firma Debenham Storr. Deze firma begon al in 1814 met de verkoop van gevonden voorwerpen. In dat jaar opende een zekere Machin in Covent Garden 'n klein openbaar verkoopplokaal. Maar dit lokaal was spoedig te klein. Nu zijn duizenden handelaars in tweedehands goederen elke week op de

verkoopdag aanwezig en kopen er 60.000 paraplu's, 30.000 handschoenen, 12.000 paren schoenen, 35.000 herencostuums, 10.000 damescostuums, 5.000 mantels en 5.000 „vossen” per jaar. En nu tel ik nog niet eens mee het oosterse afgodsbeeld, de drie tuinstoelen, twee zagen, een granaathuls en een elektrisch broodrooster. En weet je wat er met de enkele handschoenen gebeurt? Die gaan naar bedrijven, waar de arbeiders hun werk doen met slechts één hand die beschermd moet worden.

Voor de Kleinen

De zon wil-de ook met va-kan-tie

„Hè”, zei het zon-ne-tje. „Ik zou óók wel eens met va-kan-tie wil-len gaan!”

„Wij niet, hoor!” zei-den de wind en de re-gen. „Wat zou-den we met va-kan-tie moe-ten doen?”

„Och”, peins-de het zon-ne-tje hard-op, „het lijkt me zo héér-lijk om eens he-le-maal niets te hoe-ven doen.”

„Gá dan met va-kan-tie”, zei de wind.

„Wij zul-len het werk wel met ons twee-tjes op-knap-pen”, zei de re-gen.

De wind en de re-gen von-den het wel leuk om eens een poos-je al-léén de baas te kun-nen spe-len.

„Ja maar...” zei het zon-ne-tje aar-ze-lend. „Zou-den de kin-de-ren me niet mis-sen als ik met va-kan-tie ging?”

„Och kom”, zei de wind gauw. „Als het waait kun-nen de kin-de-ren juist fijn hun vlie-gers op-la-ten.”

„En de kin-de-ren vin-den het heus ge-zel-ig als het re-ge-nt”, zei de re-gen,

„dan kun-nen ze al-ler-lei leu-ke spel-le-tjes spe-len.”

„Nu goed”, be-sloot het zon-ne-tje, „dan néém ik het er maar eens van.

„Wan-néér zou ik op reis gaan?”

„Met-één maar! Als je een poos-je wacht be-gin je mis-schien spijt te krij-gen. En dan kòmt er niets van.”

„Ja maar...”

„Toe, ga nu maar heer-lijk op reis. Wij red-den ons im-mers wel! Pret-ti-ge va-kan-tie. En tot ziens!”

Het zon-ne-tje aar-zel-de niet meer. Ze pak-te vlug haar kof-fer-tje met het al-ler-no-dig-ste voor de reis. En ze ver-dween ach-ter een paar grij-ze wol-ken.

ken goe-dig. „Neem het er maar eens van.”

„O, o, wat heb ik een slaap...” mur-mel-de het zon-ne-tje. „Ik moet ook al-tijd zo vroeg op...”

„Maar mòr-gen mag je nèt zo lang sla-pen als je maar zelf wilt”, be-loof-den de grij-ze wol-ken. „Wij zul-len er voor zor-gen dat nie-mand je komt sto-ren. Wel-te-rus-ten!”

Wat hãd-den de wind en de re-gen een pret!

„We zul-len eens flink op-spe-len!” zei-den ze te-gen

„Zie-zo”, dacht het zon-ne-tje, „Ik ben er fijn tus-sen-uit. Laat de wind maar waai-en. En laat de re-gen maar rui-sen. Ik be-moei me er niet meer mee. Ik heb te-gen nie-mand ge-zegd waar ik heen-ging. Ha, ha, ik ga he-le-máál geen reis ma-ken. Waar-om zou ik? Ik heb al-leen rust no-dig. Ik blijf ge-woon mijn he-le va-kan-tie ach-ter die wol-ken zit-ten.”

„Wij zul-len je wel ver-stop-pen”, zei-den de grij-ze wol-

el-kaar. En met-een be-gon-nen ze al.

„Foei, foei”, zei-den de men-sen te-gen el-kaar, „wat een weer-tje! En dàt in de va-kan-tie!”

„Wij zijn de baas!” schreeu-den de wind en de re-gen. „Dat zul-len we jul-lie eens e-ven-tjes la-ten zien!”

Hoei, hoei! De wind blies o-ver de we-gen. Fiet-sers kon-den er niet te-gen-op. En aan het strand waai-den de tent-jes ge-woon om.

De re-gen deed ook zijn best. Hij klet-ter-de er op los, zo-dat geen kind bui-ten kon spe-len.

O, o, wat ke-ken de kin-de-ren boos! Ze had-den he-le-maal geen zin om van die saai-e spel-le-tjes te gaan doen. Ze wil-den naar bui-ten. Stoei-en, zwem-men, wan-de-len, fiet-sen!

Ze ke-ken door de rui-ten en druk-ten hun neu-zen te-gen het glas. Ze zeur-den en ze kib-bel-den, zo-dat hun moe-ders geen raad wis-ten.

„Wat ver-làn-gen we toch naar het zon-ne-tje!” zei-den de kin-de-ren. „Waar is het zon-ne-tje toch ge-ble-ven?”

Het zon-ne-tje hoor-de de stem-men van de kin-de-ren. Ze werd er wak-ker van.

Eerst dacht ze nog, dat het maar een droom was. Maar ze hoor-de de kin-de-ren héél dui-de-lijk om haar roe-pen.

„Ik heb va-kan-tie, hoor!” mom-pel-de het zon-ne-tje slaap-dron-ken. Ze kroop weer on-der haar de-kens en pro-beer-de zich sla-pend te hou-den.

Maar het ging niet. Het zon-ne-tje had zo'n mee-lij met die kin-de-ren. Hun he-le va-kan-tie werd be-dor-ven door die twee wil-de-bras-sen wind en re-gen.

Dan maar geen va-kan-tie...

„Hier bèn ik al!” riep het zon-ne-tje.

Het kwam te-voor-schijn van-ach-ter de grij-ze wol-ken. En het straal-de zo warm, dat de kin-de-ren juich-end naar bui-ten kwa-men hol-len.

„Wat een kor-te va-kan-tie was dat!” zei-den de wind en de re-gen een beet-je spot-tend.

„Maar ik ben héér-lijk uit-ge-rust!” lach-te de zon vro-lijk. „Ik kan er nu weer een hé-le poos te-gen. Gaan júl-lie nu maar eens met va-kan-tie.”

De wind en de re-gen voel-den er niet veel voor. Ze had-den juist zo'n ple-zier sa-men.

Maar ja, ze móés-ten wel of ze wil-den of niet.

Want het zon-ne-tje was weer de baas.

Jo Kalmijn-Spiereburg

Chabaud anjers. (Foto: Tubergen)

Tuinieren in de vakantie

Nu jullie vakantie hebben zal er, denken we zo, wel wat tijd overschieten om je tuintje eens extra goed onder handen te nemen.

Augustus wordt nl. als de tweede groei maand beschouwd en dat geldt niet alleen voor planten en bloemen, maar evenzeer voor het onkruid. Dus zorg er maar eens voor, dat er op een zonnige dag goed geschoffeld wordt, want op een regenachtige dag heeft dat niet de minste zin. Je zou hoogstens het onkruid wat verpoten en dat is toch niet de bedoeling is het wel.

Als soms de anjers wat te ver uit elkaar groeien, dan kun je dat nu mooi herstellen door wat jonge stekken te nemen. Alle groene kopjes van ongeveer tien centimeter lang zullen het in vochtige aarde heel goed doen. Laat de oude planten nog maar staan, die kun je het volgend jaar wel opruimen. Om zo te zeggen kijk je even de kat uit de boom, nl. of de jonge stekken het wel zullen doen.

Dahlia's groeien er nu ook volop. Maar denk er om, dat je ze niet midden op de dag snijdt. Doe dat 's morgens vroeg of 's avonds laat en zet ze dan meteen in een emmer met water, liefst een hele nacht, dan zuigen de bloemen zich heerlijk vol en houden veel langer.

Als jullie soms aardbeien in je tuintje hebt staan (de tijd van de oogst is nu wel voorbij) dan verdient het aanbeveling, dat je de planten eerst netjes schoonmaakt. Alle ranken moet je nu afsnijden, want anders gaan zich daarop allemaal jonge plantjes vormen en dan wordt het een janboel. Wil je echter weer nieuwe plantjes hebben om de oude te vervangen dan laat je ze natuurlijk wel doorgroeien. Het beste is het, om ze om de drie jaar te vernieuwen en ze op een andere plaats uit te zetten.

Zo en daar kunnen jullie het voorlopig wel mee doen, want te lang aan één karweitje kunnen jullie toch niet bezig zijn is het wel...

REDACTIE

Voor de Kleinen

Houd de beer!

Bon-nie-Beer was een beer, dat spreekt van-zelf. Wát voor een beer? O, een heel ge-wo-ne. Geen ijs-beer en geen was-beer, ook geen ted-dy-beer, nee een héél ge-wo-ne beer.

Het is vast geen schan-de om een ge-wo-ne beer te zijn, zei de moe-der van Bon-nie-Beer al-tijd. Maar Bon-nie-Beer vond van wèl! O, wat zou hij graag eens iets héél bij-zon-ders doen! Iets waar ie-der-een van op zou kij-ken.

Heb je het al ge-hoord van Bon-nie-Beer...? zou men te-gen el-kaar zeg-gen. Wie weet kwam hij dan wel in de krant. En als je het een-maal zó-ver hebt ge-bracht, dan bèn je geen ge-wo-ne beer meer.

Ja, dacht Bon-nie-Beer, ik moet no-dig iets héél bij-zon-ders doen. Iets bui-ten-ge-woon bij-zon-ders. Maar wát?

Hij zou bij-voor-beeld een wie-ler-wed-strijd in het sta-di-on kun-nen win-nen. Maar ja, hij had geen fiets om op te oe-fe-nen.

Hij zou ook bij-voor-beeld een smok-ke-laars-ben-de op het spoor kun-nen ko-men. Maar het was jam-mer, voor zo-iets woon-de

hij véél te ver van de grens af. Smok-ke-laars moest je al-tijd bij de grens zoe-ken. Het e-ni-ge, wat Bon-nie-Beer zou kun-nen doen, was een kind uit het wa-ter

Hij ging er maar eens op uit om te kij-ken of er soms kin-de-ren in het wa-ter rol-den. Hij keek eens hier en hij keek eens daar, tot hij moe werd van het rond-dren-te-len.

Er-gens zag hij een re-cla-me-pa-pier op een muur ge-plakt.

CIR-CUS TA-RA-BOEM.

Op de plaat zag je een o-li-fant, die op een ton-ne-tje dans-te. En op-eens wist Bon-nie-Beer het! Hij ging naar het cir-cus! Op zo'n ton-ne-tje dan-sen kon hij óók. Wat was dáár nu voor kunst aan?

red-den. Dat was niet moei-lijk, want hij kon zwem-men als een ot-ter. Zou je in de krant ko-men, als je een kind red-de? Vast wel, dacht Bon-nie-Beer.

Je moest al-leen maar op-pas-sen, dat je je e-ven-wicht niet ver-loor. Dat was al-les. Voor het cir-cus ston-den de men-sen in de rij om een kaart-je te ko-pen.

Bon-nie-Beer ging er net-jes achter-aan staan om op zijn beurt te wach-ten.

„Boe, boe, kijk eens”, huil-de op-eens een klei-ne jon-gen. Een beer! Een gro-te, ge-vaar-lij-ke beer!”

„Help, help”, rie-pen de men-sen, er is een beer uit zijn hok los-ge-bro-ken...! Houd hem, houd hem!”

Som-mi-ge men-sen sto-ven weg. An-de-ren be-gon-nen jacht te ma-ken op Bon-nie-Beer.

Die ging er van-door. Hij voel-de er niet veel voor om ge-van-gen te wor-den en in een hok ge-stopt te wor-den. Hij wil-de wel op een ton-ne-tje dan-sen. Maar hij voel-de er niets voor om ach-ter de tra-lies te zit-ten.

Dan maar *niet* in de krant...

Bon-nie-Beer draaf-de wat hij kon. Hij wist te ont-snap-pen door twee keer een zij-straat-je in te schie-ten. En ein-de-lijk kwam hij met een gro-te om-weg thuis.

De vol-gen-de dag kwam ie-mand met een krant bij Bon-nie-Beer. „Bon-nie-Beer, je staat in de krant!”

„Nee toch?”

Het is waar. Er stond een mal-le fo-to van Bon-nie-Beer in de krant. Je zag hem weg-vluch-ten met de men-sen op zijn hie-len.

HOUD DE BEER, stond er bo-ven.

Bon-nie-Beer schaam-de zich een on-ge-luk. Hij durf-de de eer-ste da-gen zijn neus niet bui-ten de deur te ste-ken. Zo bang was hij, dat hij uit-ge-lach-en zou wor-den.

„Zie je wel, dat je véél be-ter een ge-wó-ne beer kunt zijn?” zei de moe-der van Bon-nie-Beer.

Ze had ge-lijk. Bon-nie-Beer be-greep het op-eens.

Jo Kalmijn-Spiereburg

HET STRAFWERK VAN JOOST

(VERVOLG)

probeert de blaadjes uit elkaar te halen, scheuren ze stuk. Och! kreunt hij.

Moeder kijkt hem eens onderzoekend aan. „Wat is dat voor werk?” vraagt ze.

„Strafwerk...” biecht Joost fluisterend op. „Ik moet meer zorg en aandacht aan mijn huiswerk besteden. En als ik ze morgen niet af heb, mag ik niet mee naar de Deltawerken. Oh, moeder... kan ik niet heel vroeg opstaan? Ik zal heus zachtjes doen...”

Moeder schudt haar hoofd. „Niks waard”, zegt ze. „dan ga je maar zitten knoeien omdat het gauw af moet. Je kunt beter precies vertellen wat er gebeurd is. 't Is immers helemaal jouw schuld niet!” Opeens beginnen haar ogen te glanzen.

„Ik weet nog iets beters”, zegt ze geheimzinnig. „ga jij maar slapen. En maak je maar niet ongerust: jij gaat mee naar de Deltawerken!”

Joost gaat weer naar boven. Hij heeft geen flauw idee wat moeder bedoelt en hij is er ook niet helemaal gerust op. Wel vindt hij moeder lief, dat ze hem helpen wil. Ze had ook kunnen zeggen: Dat komt er nu van, als je je huiswerk verwaarloost! Joost neemt zich vast voor er in 't vervolg beter aan te denken. Zou 't nu in orde komen? Hij kan het maar heel slecht geloven!

De volgende morgen geeft moeder hem een brief mee voor meneer Brinke. „Dag hoor”, zegt ze opgewekt. „Vergeet niet je huiswerk op te schrijven!”

Een beetje onzeker gaat Joost naar school. Goed... 't was zijn schuld niet... Maar 't is echt niet leuk om te moeten vertellen: M'n moeder heeft het strafwerk in de was gedaan...

Vóór de bel gaat sluipt hij naar binnen. 't Mag eigenlijk niet, maar hij heeft geen zin om door de hele klas uitgelachen te worden.

Meneer Brinke is er gelukkig al. „Alstublieft meneer, van m'n moeder!”

Gespannen wacht hij als meneer de brief openmaakt. Wat is 't nu stil in het lokaal! Je kunt het druppelen van de kraan achterin horen. Hij schrikt als meneer hem iets vraagt. „Weet jij wat er in deze brief staat?”

„Nee, meneer.”

„Weet jij, wat er in deze brief nog meer zit?”

„Nee, meneer.”

Strafregels! Een hele bladzijde strafregels. Geschreven in het keurige handschrift van zijn moeder! Joost krijgt er een kleur van. Dan leest meneer ook de brief voor:

Zeer geachte meneer Brinke,

Door mijn schuld is het strafwerk van Joost in de was terecht gekomen. Het zou niet billijk zijn als Joost de regels moest overmaken, of... als hij niet meemocht naar de Deltawerken. Daarom hierbij al vast een gedeelte. Meer kon ik er vanmorgen niet af krijgen. Ik hoop dat u er genoeg mee neemt als ik de rest morgen stuur.

Joost weet gewoon niet waar hij kijken moet. Hij schaamt zich zo. Meneers ogen glinsteren. Luchtig zegt hij: „Dat is dan afgesproken. Als je moeder morgen de rest inlevert, mag jij mee naar de Deltawerken.”

Dan kijkt Joost meneer recht aan. Verontwaardigd barst hij los: „Mijn moeder heeft genoeg te doen. Die strafregels maak ik en als u dat niet goed vindt, blijf ik wel thuis.”

Een brede glimlach glijdt over meneers gezicht.

„Goed zo, Joost, daar wachtte ik op. Strafregels worden er niet meer gemaakt. En jij gaat mee. En denk erom: zo'n moeder moet je in ere houden!”

Joost knikt heftig.

Uit school holt hij regelrecht naar huis.

„Moeder... u... ik... meneer wil de rest van de regels niet hebben. En ik zal eerst al m'n huiswerk maken en dan pas gaan spelen...”

Dat is zijn manier om moeder te bedanken.

Moeder knikt hem blij toe.

Zie je wel: 't komt ineens goed!

CO VAN DER STEEN-PIJPERS

Voor de Kleinen

Wie wil met mij spe-len?

O, o, wat ver-veel ik mij! Ik lig hier maar in een hoek van de speel-goed-kast. Nie-mand kijkt naar mij om. Nie-mand wil met mij spe-len.

En ik houd nog wel zo van dan-sen en sprin-gen. Ik doe niets lie-ver. Ik wil zo graag vro-lijk zijn. Al ben ik dan niet nieuw meer, toch ben ik nog een mooi-e bal. Er zijn nog maar een páár kras-jes op mijn ro-de verf.

Of ik nog stui-ten kan? Nou, en òf! Mis-schien nog wel ho-ger dan de kast. Mis-schien wel tot aan het pla-fond!

Als er maar eens ie-mand kwam, die met mij wil-de spe-len Het an-de-re speel-goed wordt soms uit de kast ge-haald. Ik nooit. Ik lig hier maar in mijn don-ke-re hoek.

O ja, toen ik nog nieuw was, tóén speel-de Jan-ne-ke wel met me. Ik weet nog goed hoe blij ze was, toen ze mij van o-ma kreeg. Ja, tóén was Jan-ne-ke nog trots op mij. Ze liet mij aan al haar vien-din-ne-tjes zien. Ze nam mij zelfs mee naar school om in het speel-kwar-tier met mij te bal-len. Dat deed ze te-gen de muur van de school. En ze zong er zo leuk bij van „Ro-ze-me-rijn-tje zat achter 't gor-dijn-tje...”

O ja, tóén was Jan-ne-ke nog zui-nig op mij. Ze leen-de mij aan nie-mand uit. En als ik op de grond was ge-val-len wreef ze me weer glan-zend met een punt van haar schort-je.

Och ja, dat was een ge-zel-li-ge tijd. Maar na een poos-je liet Jan-ne-ke mij links lig-gen. Ze nam haar spring-

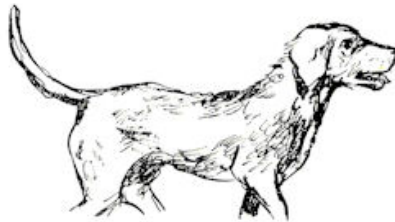
touw mee naar school. En ze ver-gat mij.

Wat had ik een he-ke! aan dat na-re spring-touw! Het kon präch-tig zwie-pen. En het had twee glan-zend groe-ne klos-jes. Maar het was de schuld van het spring-touw, dat Jan-ne-ke niet meer naar mij om-keek.

De eer-ste tijd sling-er-de ik dan hier en dan dáár. Soms lag ik in de ven-ster-bank. En soms leg-de moe-der mij zo-lang op de boe-ken-kast. Tot-dat ze mij op

de kast. Ze zoekt iets om mee te spe-len. Ik zou wel wil-len roe-pen: „Neem mij, Jan-ne-ke! Neem mij! Ik zal héél hoog stui-ten. Ik zal héél ver rol-len. We zul-len sa-men pret heb-ben. Net als vroe-ger...”

Maar ik kán niet roe-pen. Ik lig maar stil in mijn hoek. Ik moet ge-dul-dig af-wach-ten. Ik kan al-leen maar ho-pen, dat Jan-ne-ke mij zal op-mer-ken. Ik glans zo-veel ik maar kan. Maar Jan-ne-ke let niet op mij. Ze pakt een kleur-boek en een doos kleur-pot-lood-jes. En ik hoor haar mop-pen-ren: „Die ver-ve-len-de

een keer in de speel-goed-kast mik-te.

En daar lig ik nóg. Héél stil in mijn don-ke-re hoek. Ik soes maar wat en ik denk er aan hoe het vroe-ger was, toen dat a-ke-li-ge ge spring-touw nog niet in huis was ge-ko-men.

Ssst, hoor ik iets? Wordt de sleu-tel in het slot om-ge-draaid? Ja hoor, de kast-deur gaat o-pen. Het is Jan-ne-ke!

Klets, Jan-ne-ke gooit het spring-touw op de plank. Wat is dát nu? O, ik zie het al! Het spring-touw is stuk. Kijk maar! Eén klos-je is er af. En het touw is uit-ge-ra-feld.

Jan-ne-ke rom-melt wat in

re-gen! Nu kan ik niet bui-ten spe-len!”

Ik zou wil-len zeg-gen: „Je kunt met mij toch gaan bal-len te-gen de muur in de gang? Of te-gen een kast-deur?”

Maar ik houd me stil. Ik her-in-ner-me, dat Jan-ne-ke niet in huis mág bal-len. Dat is veel te ge-vaar-lijk met de spie-gel en met de thee-kop-jes en met de rui-ten!

De kast-deur gaat weer dicht. Het wordt weer don-ker in mijn hoek. Het rood van mijn verf glanst niet meer. Ik wie-gel zacht-jes heen en weer. Dat komt door het dreu-nen van de kast-deur. Of mis-schien

komt het óók wel door-dat ik ver-driet heb.

Het is héél stil in de kast. Het an-de-re speel-goed slaapt. Mis-schien al wel een uur! En dan! Dan gaat de deur van de speel-goed-kast wéér o-pen. Ik schrik er van. Ik hoor stem-men Ik hoor het blaf-fen van een hond.

Ik begrijp het al! Er is vi-si-te ge-ko-men. Oom Henk en tan-te Lies. En hun hond-je Tom-mie. Dat is al-tijd zo ge-zel-lig. Het hond-je is zo grap-pig. Het speelt óók zo graag, net als ik.

„Wat zoek je?” vraagt moe-der. „Ik zoek iets om mee bui-ten te spe-len”, zegt Jan-ne-ke. „Ik mag met Tom-mie bui-ten, want het re-gent niet meer. Ha, ik heb al iets! Die ou-de bal! Die kan er te-gen!”

Met-een pakt Jan-ne-ke me van de plank. Een óú-de bal noemt Jan-ne-ke mij. Nou, wat zou dat? Ik kan er te-gen, hoor! Al ben ik niet meer nieuw en al heb ik al een paar kras-jes op mijn ro-de verf, ik kan nog mee-doen. Dat zal ik eens e-ven-tjes la-ten zien!

Ik ben zó blij, dat ik weer kan spe-len. Ik dans en ik hup-pel. Ik rol en ik stuit. Ik doe voor geen splin-ter-nieu-we bal on-der. Jan-ne-ke gooit me op. Ik suis door de lucht.

„Zoek, Tom-mie, zoek!” roept Jan-ne-ke.

Het hond-je vindt het een fijn spel. Het rent ach-ter me aan. Het hijgt en het keft vro-lijk. Ha, daar heeft het me te pak-ken! Het brengt me trots te-rug naar Jan-ne-ke. Dát is nog eens een op-win-dend spel-le-tje. Waf, waf, blaft Tom-mie. En hij staat te wach-ten tot het spel op-nieuw be-gint.

Een, twee, drie! Daar ga ik weer! Nóg ho-ger dan daar-net. Nóg ver-der. Ik rol en ik rol. En een o-gen-blik la-ter is Tom-mie al bij mij. Ik voel zijn war-me a-dem. Ik hoor hem snui-ven van pret. O, ik weet best dat ik er niet mooi-er op word. Ik zal nu wel veel méér kras-sen krij-gen op mijn ro-de verf. De tan-den van Tom-mie zijn scherp, hoor! Maar wat hir-dert het? Ik doe weer mee! Ik kan weer spe-len! Daar moet je wat voor o-ver heb-ben! Een, twee, daar ga ik weer! Ho-ger dan ik óóit ben ge-ko-men. Wie doet het me na?

Jo Kalmijn-Spiereburg

DOOR G. NIEUWENHUIJSEN

Klavertje Vijf

Moedertje geit vond het maar heel matig, dat er vreemde mannen in haar stal kwamen. Hoe zou zij weten, dat het alleen maar om een foto ging van haar en haar vijftal! In elk geval: zij heeft en houdt graag „alle-vijf-bij-elkaar”.

De prilheid der jeugd van deze diertjes roept tedere gevoelens op. Dan spreekt ons hart en dat zijn niet de slechtste ogenblikken in ons leven. Maar dierenvrienden maken ook gebruik van hun verstand. Als het er op aankomt, hebben en houden ook zij ze „alle-vijf-bij-elkaar”. Veel barmhartigheidswerk was resultaat van hun nadenken. In de bijbel staat, dat de rechtvaardige weet wat aan zijn dieren toekomt. Hij is een herder en een herder is een weter en een hoeder.

Als het vijftal groot geworden is, kunnen zij niet bij moeder blijven. Maar dat kunnen en zullen ook wij niet. Helemaal niet erg! Maar nu gaan we even verder denken.

Het geiten-vijftal weet straks niet meer wie moeder was. Daar zijn het nu eenmaal dieren voor. En de moeder weet het straks ook niet meer.

Maar wij? Niet voor niets staat er in het vijfde gebod: „Eert uw vader en uw moeder, opdat het u wel ga.”

Er zijn kinderen, die hun ouders — laten wij nu maar zeggen — vergeten. Dat is niet best. En er zijn ook wel ouders, die hun kinderen vergeten. Ook dat is heel erg Wij noemen dat ontaarde ouders.

Twee voorbeelden uit Den Haag — waar wij wonen — hebben wij daarvan in de krant kunnen lezen. Kinderen (die zelf al weer kinderen hadden) van een oude moeder, lieten — omdat zij met vakantie wilden — haar aan haar lot over. Buren vonden het vrouwtje dood op haar bed... De dokter verklaarde, dat zij al enkele dagen geleden gestorven was.

En ouders, die hun kinderen in de steek lieten, omdat zij zoals zij tegen de politie zeiden — „er niet meer om gaven.”

Wij kunnen dat vreemd en vreselijk vinden, maar het is zo! Wie aan kinderbescherming doet, weet er van mee te praten.

Een dier laat zijn jongen niet in de steek. Als de mensen ze weg-halen, omdat dat niet anders kan, schreeuwt het. Wij weten, dat er op het platteland veehouders zijn, die dat heel erg vinden. Ook de kinderen van de boeren hebben er verdriet van. Het kan evenwel niet anders en dan probeert men het verstand te laten spreken, dan moeten zij ze „alle-vijf-bij-elkaar” houden. De vee-fokkerij laat niet anders toe.

Wij kijken nu nog even naar de foto.

Moeder geit mag van haar kinderen en de kinderen van moeder genieten, zolang het maar mogelijk is. De boer laat dat zolang mogelijk toe. Gelukkig, dat later de dieren van die scheiding niet meer weten.

Maar voor ons geldt:

„Gij zult uw ouders need'rig eren,
opdat uw God, Die eeuwig leeft,
uw dagen gunstig moog' vermeer,
in 't land, dat Zijne hand u geeft.”

Voor de Kleinen

Is dat schrik-ken!

O kijk nu eens! Va-der heeft zijn pak-je met bo-ter-ham-men ver-ge-ten! Moe-der had ze voor hem klaa-ge-maakt. Twee bo-ter-ham-men met kaas. Twee met worst. En twee met spek. En ze had er een mooi-e gro-te ap-pel bij ge-da-an.

Wat jam-mer! Nu heeft va-der niets te e-ten als het schaft-uur is. Naar huis ko-men kan niet. Dat is te ver. Hoe moet dat nu?

Weet je wat moe-der zal doen? Ze zal het pak-je op de fiets naar va-der bren-gen. Ze weet pre-cies waar va-der werkt.

Mien-tje is al zo'n gro-te meid. Die kan bést een poos-je op broer-tje pas-sen. Broer-tje slaapt in zijn wieg-je. Al zóu hij wak-ker wor-den, dan kan hij er tòch niet uit-klim-men. Daar is hij nog te klein voor.

„Ik zal vlug fiet-sen”, zegt moe-der.

Mien-tje kijkt moe-der na. Ze staat voor het raam en wuift naar be-ne-den. Want zo wo-nen op een bo-ven-huis.

Moe-der kijkt om-hoog en wuift te-rug. Nog e-ven, dan is moe-der de hoek om. Wat is het op-eens stil in de ka-mer. Al-leen de klok zegt tik-tak, tik-tak.

Maar dan komt er een ge-luid-je uit de wieg. Broer-tje is wak-ker ge-wor-den. Hij rekt zich eens uit. Hij wrijft met zijn knuist-je langs zijn klei-ne dik-ke neus. En dan trap-pelt hij op-eens de de-ken-tjes om-hoog.

„Eèè... èèè...”

Waar-om zou broer-tje hui-len? Zou hij hon-ger heb-

ben? Of zou hij be-grij-pen, dat moe-der weg is?

„Stil maar”, zegt Mien-tje. „Moe-der komt straks te-rug, hoor! En dan krijg jij een bord-je pap.”

Héél e-ven is het stil in de wieg. Maar dan begint

mag vast niet van moe-der. Hé, kwam moe-der maar te-rug.

„Stil maar”, zegt Mien-tje. „Ik zal eens gaan kij-ken of moe-der er al aan komt. Ze is al zó lang weg. Nu zal ze wel gauw te-rug-ko-men.”

Mien-tje gaat dè trap af. Ze doet de voor-deur o-pen. En ze tuurt in de ver-te. Komt moe-der nog niet om de hoek? Er komt wel ie-mand aan op de fiets...

Mien-tje doet een stap-je op de stoep. Dan kan ze be-ter kij-ken. Nee, het is moe-der niet. Het is een vreem-de juf-frouw.

En dan schrikt Mien-tje op-eens van een har-de slag.

broer-tje te hui-len zo hard hij maar kan. Hij slaat boos met zijn hand-jes en zijn hoofd-je wordt vuur-rood. Mien-tje pro-beert hem te sus-sen. Ze schom-melt de wieg heen en weer en zingt er zacht-jes bij. Mis-schien valt broer-tje wel weer in slaap. Maar broer-tje is he-le-maal uit-ge-sla-pen. Hij schreeuwt en schreeuwt... Mien-tje weet geen raad met hem. Ze durft hem niet uit de wieg ha-len. Dat

Wat is dat? De deur van haar huis is door de wind dicht-ge-sla-gen.

Mien-tje kan niet meer naar bin-nen.

Eén o-gen-blik staat ze met ban-ge o-gen naar de deur te kij-ken. Dan barst ze in snik-ken uit. Ze snikt zó hard, dat de buur-vrouw van be-ne-den naar bui-ten komt.

„Maar Mien-tje, wat is er?” vraagt ze.

Mien-tje wijst op de dich-

te deur. „Mijn broer-tje”, snikt ze. „Mijn broer-tje is al-leen en mijn moe-der is weg en ik moet op-pas-sen...”

Buur-vrouw be-grijpt het. De wind heeft de deur toe-ge-klapt. Dat is niet zo mooi. Buur-vrouw zou Mien-tje graag wil-len hel-pen. Maar ze heeft geen sleu-tel van het huis. Ze kan óók niet door een raam naar bin-nen klim-men. Dat is véél te hoog! Buur-vrouw is niet zo jong meer. Die kan tóch al niet zo goed meer klim-men. Ze durft niet eens meer op de bo-ven-ste tree van haar trap-je om de ra-men te lap-pen.

Mien-tje is he-le-maal van streek. Wat zal moe-der boos zijn! Ze had bij broer-tje moe-ten blij-ven. Die ligt nu héél al-leen te hui-len in zijn wieg-je.

Maar dan verzint buur-vrouw iets.

„Wacht e-ven, Mien-tje”, zegt ze. „Aan het eind van de straat zie ik een gla-zen-was-ser be-zig. Mis-schien wil die ons wel e-ven hel-pen.”

Buur-vrouw loopt de straat in. Zo-maar met haar schort voor. En zo-maar op haar pan-tof-fels. Ze wil zo graag hel-pen.

Daar komt ze al-weer te-rug. Mèt de gla-zen-was-ser!

„We zul-len dat var-ken-tje wel eens e-ven was-sen”, zegt de gla-zen-was-ser grap-pig. Hij knip-oogt naar Mien-tje. Dan zet hij zijn lan-ge lad-der te-ge-n het huis. O, o, als Mien-tje daar maar niet op hoeft te klim-men! Dat durft ze vást niet.

Maar het hóéft ook niet. De gla-zen-was-ser klimt zelf naar bo-ven. Hij schuift een raam o-pen en klau-tert naar bin-nen.

Mien-tje be-grijpt het al! Hij gaat de voor-deur aan de bin-nen-kant o-pen-ma-ken. Zie je wel? Daar is hij al weer!

„Als-je-blijft, jon-ge-da-me!” zegt hij vro-lijk.

Mien-tje rënt naar bo-ven. Re-gel-recht naar de wieg. En broer-tje? De klei-ne rak-ker ligt zoet op zijn duim-pje te zui-gen. Er is niets ge-beurd. Moe-der hoeft het niet eens te we-ten!

Maar als moe-der na een poos-je thuis-komt, ver-telt Mien-tje tóch al-les. Ze kan het niet la-ten. Gel-uk-kig is moe-der niet boos. Ze lacht al-leen maar en zegt: „Je bent tóch moe-ders gro-te meid!”

Jo Kalmijn-Spiereburg

TROUWE HELPERS

in de strijd om het dagelijks brood

In de eerste week van november wordt de jaarlijkse dankdag voor het gewas gehouden. Wij zeggen liever: „Voor het dier en het gewas”, omdat nu eenmaal een dier hoger staat dan het planten-leven (vegetatie). Dan zingen wij in de kerken zo heel graag:

„Uw gunst is als de hemel hoog,
Uw heil verheft zich voor ons oog
tot in de hoogste wolken!
Uw trouw is als de bergen vast,
Uw oordeel als de vloed die wast,
tot schrik van alle volken.
Uw gunst, o Heer, maakt waarlijk vrij,
*en over mens en dier wilt Gij
alom Uw vleug'len breiden.*
Bij U te wonen, Heer, is goed,
Met drank en spijs in overvloed,
wilt Gij ons hart verblijden.”

Wij weten wel, dat het paard al meer en meer op het zijspoor komt. De mechanisatie van de landbouw eist dit nu eenmaal. Maar toch zijn er boeren, die graag één of twee paarden, ook al voor hun kinderen, aanhouden. Een paard hoort bij het boerenbedrijf. In ons land zijn nog zeker wel 200.000 paarden!

Daarom vinden wij het zo mooi — misschien moeten wij zeggen: fijn gevoeld — als wij ook in de stad paarden voor een trouwkoets en . . . paarden voor een rouwkoets zien. Het paard is onze trouwe vriend. Het vergezelt ons van stap tot stap. Wellicht dat wij daarom spreken van man-en-paard.

Het plaatje hierboven maakt ons stil. Deze trouwe helpers „in de strijd om het dagelijks brood”, deze paarden in hun nut en gratie en stoerheid en schoonheid, hebben helemaal geen pretenties (aan-spraken of aanmatigingen). Zij doen het. Zij vragen alleen om een goede verzorging, goed voer en een warme stal.

Maar nu zouden wij zo heel graag willen, dat wij in deze foto ook ontdekten hoe God de mens zegent via het dier. Hij zegende het — evenals de mens — om ons ten zegen te zijn. Maar het tegenover-gestelde is evenzeer waar: God heeft de mens gezegend, waardoor hij vriend en beschermer voor het dier kan zijn. Als hij het niet is, verspeelt hij Gods gunst.

Aan Gods zegen is alles gelegen.

Niet alleen voor de mens, maar ook voor het dier.

G. NIEUWENHULSEN

Voor de Kleinen

De ech-te kerst-ster

Het wordt mooi!
„Die bal van glas moet op de on-der-ste tak van het kerst-boom-pje”, zegt Ger-da. „En de zil-ve-ren sling-er iets ho-ger.”

Ze staat op een stoel. En Bas-je mag al-les aan-ge-ven. Wat zal moe-der kij-ken, als ze straks thuis-komt en al-les is al klaar! De kaars-jes kun-nen de kin-de-ren niet in het boom-pje zet-ten. Die brengt moe-der mee bij de bood-schap-pen.

Kwam ze maar! Ze is al zo lang weg. Het is ze-ker erg druk in de win-kel in het dorp.

Bas-je wordt moe van het aan-ge-ven. Hij moet zo op-pas-sen, dat hij niets stuk-knijpt met zijn dik-ke vin-ger-tjes. Ge-luk-kig is Ger-da bij-na klaar. Al-leen de piek nog heel bo-ven in het boom-pje.

O kijk eens! Wat jam-mer! Daar ligt die mooi-e piek stuk in de doos! De stuk-jes glas zijn scherp.

Pas op!
Wat moet er nu bo-ven in het boom-pje?

Ger-da weet al iets. Er is nog een kerst-ster on-der in de doos. Een ster van zil-ver-papier. Die zal Ger-da dan maar op de plaats van de piek han-gen. Er is een lus-je aan de ster. Zie je wel?

Ger-da steekt er haar tong bij uit, als ze de pa-pie-ren ster op-hangt. Ze moet op-pas-sen, dat de stoel niet om-slaat. Hè, ge-luk-kig, het lukt.

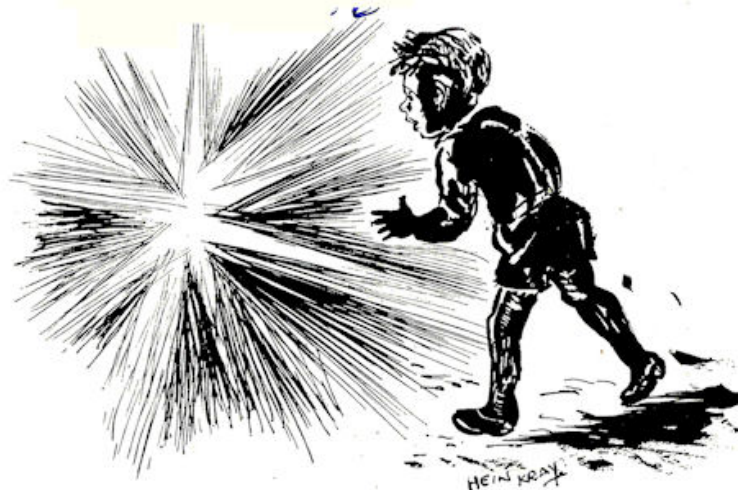
Maar op-eens be-gint Bas-je te snik-ken. „Die niet. Dat is een vie-ze ster.”

De kerst-ster is oud, dat is waar. Het zil-ver-pa-pier is ver-kreu-keld. En er is vo-rig jaar een beet-je vet van een kaars op ge-morst. Maar Ger-da vindt, dat het nog best kan. De ster glin-stert nog moe-

moeder er al aan-komt.” Ger-da wordt nu óók on-ge-dul-dig. Het duurt zó lang. Maar mis-schien is de mand met bood-schap-pen zo zwaar, dat moe-der er niet mee op de fiets durft rij-den. Dan moet ze het he-le eind naar huis lo-pen. Of mis-schien brandt de lan-taarn van de fiets weer niet. Dan moet ze óók lo-pen, want het be-gint al don-ker te wor-den.

„Kijk, Bas-je”, zegt Ger-da. Daar heb je een ech-te kerst-ster in de lucht. Had-den we die maar! La-ten we wach-ten tot er een ster naar be-ne-den valt. Dat ge-beurt echt wel eens.” Had Ger-da maar niets ge-zegd. Nu denkt Bas-je weer aan die ech-te kerst-ster. En met-een be-gint hij weer te zeu-ren, dat hij een ech-te kerst-ster wil.

„Ik zal een nieu-we ster voor je knip-pen”, zegt

„t Is niet een ech-te”, snikt Bas-je. „Ik wil een ech-te kerst-ster.”

„Als je zeurt zet ik je de ka-mer uit”, zegt Ger-da boos. Maar ze krijgt met-een mee-lij, als Bas-je nog har-der huilt. Kwam moe-der toch maar!

„Kom maar, dan gaan we voor het raam kij-ken of

Ger-da. „Er is nog zil-ver-pa-pier. En hier heb ik moe-ders schaar al. Die mag ik wel e-ven van moe-der ge-brui-ken.”

Ger-da knipt en knipt. Maar het wil geen ster wor-den. Wat is dat las-tig. Nóg eens pro-be-ren.

Bas-je is ge-luk-kig stil. Hij is de ka-mer uit-ge-gaan.

Ze-ker wil hij in de gang op moe-der wach-ten.

Maar Bas-je is zacht-jes naar bui-ten ge-gaan. Zo-maar zon-der jas-je aan. Hij snikt nog als hij op de weg loopt. Waar blijft moe-der nou?

Bas-je loopt en loopt. Het is nu he-le-maal don-ker. Hij kan nog maar net de heg langs de weg zien. En dan op-eens! O kijk, een licht! Heel in de ver-te! Het be-weegt op en neer. Als Bas-je er naar tuurt met zijn o-gen een beet-je dicht ziet hij al-le-maal stra-len. Het moet een ster zijn! Er val-len wel eens ech-te ster-ren naar be-ne-den. En dit is er vast een-tje. Een èch-te kerst-ster!

Bas-je loopt zo hard hij kan. Waar zou die ech-te kerst-ster zijn neer-ge-ko-men? Mis-schien wel dicht bij het dorp. Mis-schien in het wei-land langs de weg.

Bas-je ziet dui-de-lijk, dat de ster dich-ter-bij komt. Het licht wordt gro-ter en gro-ter. En er ko-men hoe lan-ger hoe meer stra-len.

Maar dan schrikt Bas-je. Mid-den op de weg staat hij stil. Waar komt moe-der op-eens van-daan? Met haar fiets en haar gro-te bood-schap-pen-tas? De ster is weg. Het was het licht van de fiets-lan-taarn!

„We heb-ben geen èch-te ster”, zegt Bas-je.

„Och, och, gauw mee naar huis”, zegt moe-der.

Ger-da staat al bij de deur.

„Bas-je was op-eens weg”, zegt ze. „En de piek is stuk.”

„Heb-ben jul-lie ge-kib-beld?” vraagt moe-der.

„Een klein beet-je.”

„We had-den geen ech-te ster”, zegt Bas-je weer.

Moe-der be-grijpt het niet. Maar ze be-gint de bood-schap-pen uit te pak-ken. Kijk eens, wat een mooi-e kaars-jes!

„Ze mo-gen zo met-een al e-ven bran-den”, zegt moe-der.

Als de kaars-jes bran-den is de ka-mer vol glans. De ou-de ver-kreu-kel-de ster hangt nog in de boom. De ta-fel ligt vol snip-pers zil-ver-pa-pier. De ech-te kerst-ster is er niet. Maar wèl de glàns van de ech-te kerst-ster.

Want die glans is in kaars-jes en in ster-ren van pa-pier. Die glans is o-ver-al. Als ons hart maar vol kerst-vreug-de is.

Jo Kalmijn-Spienburg

Koningin Wilhelmina

31 aug. 1880 — 28 nov. 1962

Zoals jullie allen weet is op dinsdag 28 november onze oude koningin gestorven en op zaterdag 8 december bijgezet in de grafkelder van het Oranjestraat in de Nieuwe Kerk in Delft.

Koningin Wilhelmina heeft vijftig jaar over ons volk geregeerd en woonde daarna nog veertien jaar als Prinses Wilhelmina op paleis Het Loo bij Apeldoorn.

Ons volk is bijzonder gezegend geweest met deze koningin en het is dan ook begrijpelijk dat er bij de ouderen onder ons veel droef-

heid was toen het bericht was doorgegeven dat zij was overleden. Maar sterker dan de droefheid was de dankbaarheid voor alles wat ons volk aan haar heeft te danken, want zij is velen tot steun en zegen geweest. Moge onze Koningin Juliana en haar gezin de kracht en de troost ontvangen om dit grote verlies te dragen.

SIERAAD EN WELDAAD

Het is elk jaar weer een terugkerende vreugde om de nieuwe „Pro Juventutekalender” te mogen ontvangen. Voor 1963 is hij weer gereed gekomen en ik moet zeggen: het is iets buitengewoons. Het dekblad geeft een fraaie foto (in kleuren) van Prins Bernhard en Prinses Irene in Zwitserland. Een klein afbeelding van die plaat zien jullie hierbij. En dan volgen de twaalf bladen alle gekleurde foto's en ditmaal — hoe kan het ook anders — in hoofdzaak gewijd aan de zilveren bruiloft van de Koningin en de Prins.

Het is een Oranje-kalender geworden van blijvende waarde en daarom raden wij jullie aan er spoedig een te kopen. De kalender zal zeker gauw zijn uitverkocht. De prijs is f 2,90. Je kunt bestellen bij: Kalenderactie Pro Juventute, Postbus 7101, Amsterdam-Z.

Wie voor het goede doel werken wil, kan daar ook intekenlijsten vragen. De kalender is een waar sieraad, maar tegelijk ook een weldaad. Want de opbrengst komt ten goede aan tal van kinderen, die extra zorg nodig hebben.

P. de Z.

